

PAVUČINA SNŮ

STEPHEN
KING

PAVUČINA
SNŮ

 Beta
Nakladatelství

Copyright © Stephen King, 2001
Published by agreement with the author and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Translation © David Petrů, 2002,2013
Original English title: DREAMCATCHER
Copyright © for Czech edition by Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2022
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-422-2

SUSAN MOLDOWOVÉ A NAN GRAHAMOVÉ.

NEJPRVE ZPRÁVY

East Oregonian, 25. června 1947

OBCHODNÍK S PROTIPOŽÁRNÍM ZABEZPEČENÍM
ZAHLÉDL „LÉTAJÍCÍ TALÍŘ“

Kenneth Arnold hlásí 9 diskovitých předmětů
„Lesklé, stříbřité, neuvěřitelně rychlé“

Roswell (Nové Mexiko): *Daily Record*, 8. července 1947

LETECTVO ZÍSKALO „LÉTAJÍCÍ TALÍŘ“
NA RANČI NEDALEKO ROSWELLU
Havarovaný disk odvezli příslušníci tajných služeb

Roswell (Nové Mexiko): *Daily Record*, 9. července 1947

LETECTVO TVRDÍ, ŽE „TALÍŘ“ BYL VE SKUTEČNOSTI
METEOROLOGICKÝ BALON

Chicago: *Daily Tribune*, 1. srpna 1947

USAF „NEDOKÁŽE VYSVĚTLIT“ PŮVOD PŘEDMĚTŮ
SPATŘENÝCH K. ARNOLDEM
Od prvního hlášení již 850 dalších pozorování

Roswell (Nové Mexiko): *Daily Record*, 19. října 1947

TAKZVANÁ „VESMÍRNÁ PŠENICE“ JE PODVOD,
PROHLAŠUJE ROZZLOBENÝ FARMÁŘ
Andrew Hoxon popírá „spojitost s talíři“
Červeně zabarvená pšenice je podle něj „jenom hloupý vtíp“

Kentucky: *Courier Journal*, 8. ledna 1948

KAPITÁN LETECKÝCH SIL ZABIT PŘI HONBĚ UFO
Mantellova poslední slova:
„Kovový předmět obrovských rozměrů“
Letectvo mlčí

Brazílie: *Nacional*, 8. března 1957

PODIVNÉ KRUHOVÉ LETADLO SE ZŘÍTILO V MATO GROSSO!
DVĚ ŽENY OHROŽENY POBLÍŽ PONTO PORANU!
„Slyšely jsme zevnitř zvláštní pištění,“ vypovídají

Brazílie: *Nacional*, 12. března 1957

DĚSIVÉ ZJEVENÍ V MATO GROSSO!
Zprávy o Šedých lidech s ohromnými černými očima
Vědci se jen usmívají! Hlášení přicházejí dál!
VE VESNICÍCH ROSTE STRACH!

Oklahoman, 12. května 1965

POLICISTA STŘÍLÍ NA UFO
Tvrdí, že talír se vznášel asi 12 metrů nad dálnicí 9
Radar na Tinkerově základně leteckých sil pozorování potvrzuje

Oklahoman, 2. června 1965

„MIMOZEMSKÁ VEGETACE“ JE PODVOD, PROHLAŠUJE ZÁSTUPCE
FARMÁŘSKÉHO VÝBORU

„Šarlatový mor“ mají prý na svědomí mladí sprejeři

Portland (Maine): *Press-Herald*, 14. září 1965

HLÁŠENÍ O UFO V NOVÉM HAMPSHIRU PŘIBÝVÁ

K většině pozorování došlo v oblasti kolem Exeteru
Někteří obyvatelé mají strach z mimozemské invaze

Manchester (Nový Hampshire): *Union-Leader*, 19. září 1965

OBROVSKÝ PŘEDMĚT SPATŘENÝ NEDALEKO EXETERU
BYL OPTICKOU ILUZÍ

Vyšetřovatelé leteckých sil vyvracejí pozorování policistů
Strážník Cleland trvá na svém: „Vím, co jsem viděl.“

Manchester (Nový Hampshire): *Union-Leader*, 30. září 1965

EPIDEMIE OTRAVY JÍDLEM V PLAISTOW DOSUD NEVYSVĚTLENA

Přes 300 postižených, většina se uzdravuje
Zástupce Úřadu pro potraviny a léčiva tvrdí, že na vině mohou být
znečištěné studny

Michigan: *Journal*, 9. října 1965

GERALD FORD POŽADUJE VYŠETŘENÍ UFO

Šéf republikánské menšiny ve sněmovně se domnívá, že „Michiganská světla“
mohou být mimozemského původu

Los Angeles Times, 19. listopadu 1978

VĚDCI Z KALIFORNSKÉHO TECHNOLOGICKÉHO INSTITUTU
HLÁSÍ POZOROVÁNÍ OBŘÍHO DISKOVITÉHO PŘEDMĚTU
V MOHAVSKÉ POUŠTI

Tickman: „Byl obklopený jasnými světélky.“

Morales: „Viděl jsem červený porost podobný andělským vlasům.“

Los Angeles Times, 24. listopadu 1978

POLICIE ANI VYŠETŘOVATELÉ USAF V MOHAVSKÉ POUŠTI
ŽÁDNÉ „ANDĚLSKÉ VLASY“ NENAŠLI

Tickman a Morales úspěšně prošli detektorem lži

Možnost podvodu vyloučena

New York Times, 16. srpna 1980

„OBĚTI ÚNOSU MIMOZEMŠŤANY“ TRVAJÍ NA SVÉM

Psychologové zpochybňují kresby takzvaných Šedých lidí

Wall Street Journal, 9. února 1985

CARL SAGAN: „NE, NEJSME SAMI.“

Prominentní vědec potvrzuje svou víru v mimozemšťany

Říká: „Pravděpodobnost existence inteligentního života je nesmírně velká.“

Phoenix: *Sun*, 14. března 1997

POBLÍŽ PRESCOTTU SPATŘENO OBŘÍ UFO DESÍTKY SVĚDKŮ
POPISUJÍ „BUMERANGOVITÝ“ PŘEDMĚT

Lukeova základna leteckých sil zavalena telefonáty

Phoenix: *Sun*, 20. března 1997

„PHOENIXSKÁ SVĚTLA“ ZŮSTÁVAJÍ NEVYSVĚTLENA
Fotografie nebyly zfalšovány, tvrdí odborníci
Vyšetřovatelé leteckých sil mlčí

Paulden (Arizona): *Weekly*, 9. dubna 1997

HROMADNÁ OTRAVA JÍDLEM NEVYSVĚTLENA
ZPRÁVY O „ČERVENÉ TRÁVĚ“ ZAVRŽENY JAKO PODVOD

Derry (Maine): *Daily News*, 15. května 2000

V JEFFERSONOVĚ TRAKTU ZNOVU HLÁŠENA ZÁHADNÁ SVĚTLA
Starosta obce Kineo: „Nevím, co jsou zač, ale stále se vracejí.“

SSDD

Stalo se z toho jejich motto, a Jonesy si zaboha nedokázal vzpomenout, kdo to začal říkat jako první. *Odplata je pěkná děvka*, s tím přišel on. *To mi poser kozy* a řada dalších, ještě barvitějších vulgarit pocházela od Bobra. Henry je zase naučil říkat *Jak co pošleš, tak to dostaneš* – přesně jeden z těch zen-buddhistických žvástů, ve kterých si už jako kluk liboval. Ale SSDD; jak to bylo se SSDD? Komu se v hlavě vylíhlo tohle?

Vlastně je to fuk. Podstatné je, že když byli čtyři, věřili jen první púlce, když jich bylo pět, věřili tomu celému, a od té doby, co zase zůstali jen čtyři, věří samotné druhé púlce. A jakmile zůstali jen čtyři, život najednou zešedl. Začali si mnohem častěji říkat, jaká je to pojebanice – což byl další z Bobrových oblíbených výrazů. Cítili to, jen netušili, čím to je. Cítili, že s nimi něco není v pořádku – nebo přinejmenším, že jsou v něčem jiní –, jen netušili co. Cítili, že je něco spoutalo, jen netušili jak. A to všechno už dávno před těmi světly na obloze. Dávno před McCarthym a Becky Shuovou.

Někdy se člověku daří, na co sáhne. Ale někdy přijde období SSDD a nezůstane mu nic než temnota. Jenže jak s tím má potom žít?

1988: Dokonce i na Bobra padne někdy splín

Tvrdit, že v Bobrově manželství všechno tak docela neklapalo, by bylo totéž jako říkat, že start raketoplánu *Challenger* tak docela nevyšel. Joe „Bobr“ Claredon a Laurie Sue Kanopenskyová to spolu vydrželi osm měsíců, ale pak *řach*, moje láska mizí v dáli a teď mi sakra někdo pomozte se z těch sraček vyhrabat.

Bobo je v podstatě veselá kopa, to by vám potvrdil kterýkoli z jeho dnešních kámošů, jenže na něj přišly zlé časy. Se svými dávnými přáteli (těmi,

kteře pokládá za svoje *opravdové* přátele) se vídá jen jeden týden v listopadu, kdy se každoročně scházejí; a loni žil ještě s Laurie Sue. Jejich vztah už sice držel jen na vlásku, ale pořád ještě držel. Teď tráví spoustu času – až moc času, jak si sám uvědomuje v barech staré přístavní čtvrti Portlandu, v hospodě Pod Světlíkem, v baru U Námořníka a v hospodě Na Free Street. Moc pije, kouří spoustu marjánky a ráno by se pak v koupelně radši ani nedíval do zrcadla. Zarudlé oči uhýbají před vlastním obrazem a Bobrovi letí hlavou: *Měl bych s tím přestat. Kristovy banány, za chvíli na tom budu stejně jako Pete.*

Přestat s pitím, přestat chodit do hospody, jasně, bezva nápad, a večer je zase zpátky, polibte mi drdol, a jak se tady všichni máte. Tenhle čtvrtek vyrazil na Free Street, a co byste neřekli: v ruce pivo, v kapse jointa a z juke-boxu se line nějaká stará instrumentálka, trochu připomíná The Ventures. Nemůže si vzpomenout, jak se tahle pecka jmenuje, hitparádám kralovala v době, kdy on ještě o muzice nic nevěděl. Ale zná ji; od rozvodu často poslouchá jedno portlandské oldies rádio. Staré hity člověka ukonejší. Ty dnešní kapely... Laurie Sue jich znala spoustu a měla je ráda, ale Bobrovi nikdy neseděly.

Hospoda je skoro prázdná, asi šest chlapů sedí u baru a dalších šest hraje vzadu kulečník. Bobr se třemi kámoši sedí v jednom z boxů, popíjejí točeného millerse a snímají balíček zamaštěných karet, aby viděli, kdo platí další rundu. Jak se sakra ta instrumentálka s těmi bublavými kytarami jmenuje? „Out of Limits“? „Telstar“? Ne, v „Telstar“ přece hraje syntezátor, a tady žádný synták není. A není to nakonec fuk? Ostatní se baví o Jacksonu Brownovi, který měl včera večer koncert v centru města a fakt zaválel, přinejmenším podle George Pelsena, který u toho byl.

„A nebyl sám, kdo včera večer zaválel,“ prohlásí George a věnuje jim významný pohled. Pak zvedne předsunutou bradu a všem ukáže červenou skvrnu na krku. „Víte, co to je?“

„Cucflek?“ tipne si trochu nesměle Kent Astor.

„Ne asi,“ přikývne George. „Motal jsem se po vystoupení ještě s několika klukama vzadu kolem šaten, že třeba Jackson vyleze a podepíše se mi. Nebo aspoň David Lindley. To je taky borec.“

Kent a Sean Robideau souhlasí, že Lindley borec fakt je – ne sice vyloženě kytarovej bůh (Mark Knopfler z Dire Straits je kytarovej bůh; a Angus

Young z AC/DC; a – pochopitelně – Clapton), ale i tak je dost dobrej. Umí parádně improvizovat; jo a taky má fantastický dredy. Až po ramena.

Bobr se do hovoru nezapouje. Najednou má chuť odsud vypadnout, pryč z téhle zatuchlé, nanicovaté hospody, nalokat se čerstvého vzduchu. Dobře ví, co se jim George chystá naservírovat, a taky ví, že je to celé lež.

Nejmenovala se Chantay, vůbec netušíš, jak se jmenovala, proletěla kolem tebe, jako bys byl vzduch, co jinýho bys taky byl pro holku jako ona, jen další tuctovej dělnickej hipísák v dalším tuctovým dělnickým městě, a pak se zbytkem kapely nastoupila do autobusu a navždycky zmizela z tvýho života. Z tvýho ubohýho nezajímavýho života. Chantays se jmenuje ta skupina, co právě hraje z juke-boxu, žádný Marketts nebo Bar-Kays, ale Chantays, je to „Pipeline“ od Chantays, a to, co máš na krku, není cucflek, je to sedřená kůže po holení.

Tohle mu proběhne hlavou a pak zaslechne pláč. Ne tady v hospodě, ale uvnitř v hlavě. Dávno utišený pláč. Proniká mu přímo do mozku, zařezává se do něj jako střep, tak kurvadrát, udělejte s ním někdo něco, ať už konečně přestane bulet!

To já ho utiřil, pomyslí si Bobr. Já. Já jsem ho utiřil.

Vzal jsem ho do náruče a zpíval jsem mu.

George Pelsen mezitím vypráví, jak se dveře od šaten konečně otevřely, ale nevyšel z nich Jackson Browne, dokonce ani David Lindley; vyšla trojice mladičkých sboristek, jedna se jmenovala Randi, druhá Susi a třetí Chantay. Úžasný kočičky, vysoký a nádherně udělaný.

„Týý vole,“ zachraptí Sean a zakouří očima. Je to oplácáný mladík menšího vzrůstu, jehož sexuální dobrodružství se omezují na občasně exkurze do Bostonu, kde očumuje striptérky v klubu Sexy Lady nebo spoře oděné servírky v restauraci Hooters. „Tý vole, božská Chantay.“ A opakovaným pohybem ruky naznačí ve vzduchu onanování. Bobra napadne, že jestli v ničem jiném, tak minimálně v tomhle vypadá Sean jako profík.

„Tak jsem se s nima dal do řeči... hlavně s ní, s Chantay, a zeptal jsem se jí, jestli by se nechtěla mrknout, jak to tady v Portlandu v noci žije. A tak jsme...“

Bobo vytáhne z kapsy párátka, zasune si ho mezi rty a okolní dění ztlumí na minimum. Najednou po ničem jiném než po tomhle párátku netouží. Ani po pivu, které před ním stojí na stole, ani po jointu v kapse, a už vůbec ne po prázdném žvanění George Pelsena o tom, jak si to on a mytická

Chantay rozdávali na zadní sedačce jeho pick-upu, díkybohu za to fáro, ať se v něm George, s kým chce, válí, nikdy se na bok nepřevalí.

Povídali, že mu hráli, pomyslí si Bobr a najednou ho přepadne příšerná depka, naposledy mu bylo takhle, když si Laurie Sue sbalila kufry a odstěhovala se zpátky k matce. Tohle se mu vůbec, ale vůbec nepodobá a on by se najednou ze všeho nejradši zvedl a vypadl odsud, naplnil si plíce chladným, mořskou solí prosyceným vzduchem a našel někde telefon. Jo, přesně to by rád udělal a pak by zavolal Jonesymu nebo Henrymu – to je fuk, kterému, vyšlo by to nastejno – a zeptal by se *Nazdar, chlape, jak se vede* a Jonesy nebo Henry by odpověděl: *Vždyt víš, Bobo, SSDD. Žádněj kravál, žádný hraní.*

Zvedne se od stolu.

„Co je?“ obrátí se k němu George. Chodili spolu na dvouletou nástavbu ve Westbrookku a tehdy mu George připadal jako docela fajn kluk, jenže nástavbu už mají pěkných pár opileckých večerů za sebou. „Kam jdeš?“

„Potřebuju se vyvenčit,“ odpoví Bobr a přehodí si párátko z jednoho koutku do druhého.

„Tak to bys měl pohnout kostrou, právě se dostávám k tomu nejlepšímu,“ prohlásí George a Bobrovi bleskne hlavou: *vykrojený kalhotky*. Panečku, dneska je ta tajemná ozvěna stejně silná jako zamlada – snad je to tím tlakem nebo čím.

George trochu ztiší hlas a pokračuje: „Když jsem se jí dostal pod sukni –“

„Jasně, měla vykrojený kalhotky,“ podotkne Bobr. Neunikne mu, jak se George zatváří překvapeně – skoro šokovaně –, ale nevěnuje tomu pozornost. „Tuhle část bych si vážně nerad nechal ujít.“

S tím je opustí, zamíří k pánským toaletám, odkud se nese pach moči a dezinfekce, projde kolem nich, pak i kolem dámských, kolem dveří s nápisem KANCELÁŘ a vyklouzne do postranní uličky. Nebe nad hlavou je bílé a vypadá to na déšť, ale ten vzduch! Zhluboka se nadechne a znovu se zamyslí. *Žádněj kravál, žádný hraní.* Nepatrně se usměje.

Asi deset minut se jen tak prochází, přežvykuje párátko a pročištuje si hlavu. V jednu chvíli mimoděk vyhodí z kapsy jointa. A pak z telefonního automatu v Joeových kuřáckých potřebách na Monument Square zavolá Henrymu. Čeká, že se mu ozve záznamník – Henry ještě studuje –, ale Henry je doma a po druhém zazvonění zvedne sluchátko.

„Jak se vede, chlape?“ zeptá se Bobr.

„Vždyť víš,“ odpoví Henry. „Stejný sračky, další den.

A co ty, Bobo?“

Bobr zavře oči. Na okamžik je všechno zase v pořádku; přinejmenším natolik v pořádku, jak to jen na tomhle pojebaným světě jde.

„Přesně jako ty, kámo,“ odpoví. „Přesně jako ty.“

1993: Pete pomáhá dámě v nesnázích

Pete sedí za stolem vedle výstavní místnosti firmy Macdonald Motors v Bridgtonu a pohrává si v prstech s řetízkem od klíčů. Přívěsek tvoří čtyři smaltovaná modrá písmena: NASA.

Sny stárnou rychleji než snílci – to je nezvratná pravda, se kterou se Pete už řadu let učí žít. Jenže ty poslední často umírají překvapivě těžko, zuby nehty se drží života a tichými, ztrápenými hlásky piští vzadu v mozku. Je to už dávno, co Pete naposledy spal v pokoji oblepeném plakáty Apolla a raket Saturn, kosmonautů a záběrů z pobytu ve volném vesmíru (který zasvěcenci znají pod zkratkou EVA), návratových modulů se štíty začazenými a spečenými nesmírným žářem při opětovném vstupu do atmosféry, lunárních modulů a Voyagerů – a mezi tím vším fotografie zářivého disku nad mezistátní dálnicí č. 80, kde v odstavném pruhu stojí lidé se zacloněnými očima a titulek pod fotografií hlásá: PŮVOD TOHOTO PŘEDMĚTU VYFOTOGRFOVANÉHO ROKU 1971 POBLÍŽ ARVADY VE STÁTĚ COLORADO SE DODNES NEPODARĪLO OBJASNIT. JDE O NEFALŠOVANÉ UFO.

Je to už dávno.

Přesto letos strávil celý týden dovolené ve Washingtonu, kde chodil každý den do Národního muzea letectví a kosmonautiky a prakticky od rána do večera se s užaslým úsměvem na rtech potuloval mezi exponáty. Nejvíc času věnoval prohlídce měsíčních hornin, nad kterými si v duchu říkal: *Tyhle kameny pocházejí z míst, kde je nebe věčně černé a kde vládne nekonečné ticho. Neil Armstrong s Buzzem Aldrinem nasbírali dvacet kilogramů cizího světa a já ho tu mám teď před sebou.*

Ale teď už zase sedí za svým stolem, nudný den bez jediného prodaného auta (když venku prší, nikdo auta kupovat nechce, a v Petově části světa mrholí už od časného rána), pohrává si s přívěskem na klíčkách a pokukuje po hodinách. Odpoledne se čas vždycky hrozně vleče, ubíhá tím pomaleji,

čím víc se blíží pátá hodina. V pět přijde chvíle na první pivo. Před pátou rozhodně ne, nikdy. Když pijete přes den, abyste se pořád hlídali, kolik už jste toho vlastně vypili, jako nějakí alkoholici. Ale když vydržíte čekat... jen tak si pohrávat s přívěskem na klíčkách a čekat...

Stejně jako na to první pivo se Pete těší na listopad. Ten dubnový výlet do Washingtonu byl fajn a měsíční kameny ho vážně dostaly (dostávají ho ještě dneska, kdykoli si na ně vzpomene), jenže tam byl sám. A to už mu tolik fajn nepřišlo. V listopadu, až si vybere druhý týden dovolené, bude s Henrym, Jonesym a Bobrem. Pak si povolí pít i přes den! Když jste hluboko v lesích, s přáteli na lovu, není na pítí přes den nic špatného. Je to dokonce určitá tradice. Je to –

Vtom se otevřou dveře a vejde pohledná brunetka. Asi metr pětasedmdesát (a Pete je zbožňuje vysoké), něco kolem třicítky. Rozhlédne se po vystavených modelech (nejlepší je patrně ten nový tmavě fialový thunderbird, ačkoli ani explorer by nebyl k zahození), ale na první pohled je znát, že nepřišla nakupovat. Pak si všimne Peta a zamíří k němu.

Pete vstane, pustí přívěsek NASA na psací podložku a vyjde jí naproti ke dveřím kanceláře. Stačil už nasadit svůj nejprofesionálnější úsměv – dvě stě kilowattů, zlato, ani o chlup míň – a napřahuje ruku. Žena ji stiskne chladně a pevně, ale nedokáže zakrýt, že je rozrušená, zmatená.

„Nejspíš mi řeknete, že to nepřípadá v úvahu,“ pronese místo pozdravu.

„Ale, ale, takhle s prodávacem aut nikdy nezačínajte,“ prohlásí Pete. „Pro nás není nic *nemožné*. Pete Moore.“

„Těší mě,“ odpoví, ale už neřekne, že ona se jmenuje Trish. „Mám schůzku ve Fryeburgu, musím tam být přesně za...“ Pohlédne na hodiny, které Pete pozoruje celé to uloupané odpoledne. „... přesně za pětáctýřicet minut. Jde o klienta, který chce koupit dům, a já si myslím, že jsem pro něj našla přesně to pravé, v sázce je dost velká provize a...“ Do očí se jí nahrnou slzy a ona musí polknout, aby nebylo znát, jak se jí stahuje hrdlo. „... a já jsem ztratila klíčky! Nemůžu se dostat do auta!“

Otevře kabelku a začne se v ní přehrabovat.

„Ale mám s sebou techničák... a další doklady... je na nich spousta čísel, a tak mě napadlo, jestli byste... jestli byste mi třeba nedokázal udělat nové, abych mohla jet dál. Ten prodej pro mě hrozně moc znamená, pane...“ Už si nevzpomíná. Ale jeho se to nijak nedotkne. Moore je stejně běžné příjmení

jako Smith nebo Jones. Navíc je tak rozrušená. Ztráta klíčků od auta dokáže s člověkem pěkně zamávat. Už to viděl tisíckrát.

„Moore. Ale klidně mi říkejte Pete.“

„Můžete mi pomoci, pane Moore? Nebo někdo z vašeho servisního oddělení?“

Jistě, vzadu je starý Johnny Damon a ten by jí určitě rád vyhověl, jenže schůzku ve Fryeburgu by stejně nestihla.

„Nové klíčky vám samozřejmě obstarat můžeme, ale obvykle to trvá minimálně den, většinou spíš dva,“ odpoví.

Ona na něj pohlédne těma sametově hnědýma očima, které se zalévají slzami, a roztrpčeně zakleje. „Sakra! Tak to je v háji!“

Peta nečekaně napadne, že vypadá trochu jako jedna holka, kterou kdysi znal. I když ne moc dobře, vlastně ji všichni znali jen od vidění, ale i to stačilo, aby jí zachránili život. Josie Rinkenhauerová se jmenovala.

„Já to *věděla!*“ Už se ani nesnaží zakrýt, jak má stažené hrdlo. „Zatracená práce, já to *věděla!*“ Odvrátí se od něj a vážně se dá do pláče.

Pete vykročí za ní a zlehka ji vezme za rameno. „Počkejte, Trish. Počkejte.“

To mu ujelo, nemůže ji přece oslovovat jménem, když se mu nepředstavila, ale ona je naštěstí tak rozrušená, že si toho nevšimne, takže je všechno v pořádku.

„Odkud jste přijela?“ zeptá se Pete. „Z Bridgtonu asi nejste, že ne?“

„Ne,“ odpoví. „Sídlíme ve Westbrook. Dennisonova realitní kancelář. Ta s tím majákem ve znaku, víte?“

Pete přikývne, jako kdyby mu to něco říkalo.

„Přijela jsem odtud. Tady jsem se zastavila jen v lékárně pro aspirin, protože před důležitými schůzkami mě vždycky rozbolí hlava... to je ten stres... a už mě to zase bere, je to jako rány kladivem...“

Pete soucitně přikývne. O bolestech hlavy ví svoje. V jeho případě za nimi sice nestojí ani tak stres, jako spíš pivo, ale i tak je zná moc dobře.

„Měla jsem chvíli čas, tak jsem zaskočila vedle lékárný na kafe... kvůli kofeinu, víte, kofein na bolest hlavy taky zabírá...“

Pete znovu přikývne. Na cvokaře sice studoval Henry, ale jak mu Pete už nejednou vysvětloval, když chce člověk něco úspěšně prodávat, musí toho o fungování lidského mozku vědět taky spoustu. Teď s potěšením sleduje, že se jeho nová přítelkyně začíná pomalu uklidňovat. To je prima. Dostal

totiž nápad, jak by jí mohl pomoci. Probouzí se v něm touha po tom vnitřním cvaknutí. Dělá mu dobře, když to tam uvnitř zacvakne. Nejde o nic velkého, žádný majlant by mu to nevyneslo, jen mu to prostě dělá dobře.

„A taky jsem si zašla přes ulici k Rennymu. Koupila jsem si šátek... kvůli tomu dešti, chápete...“ Dotkne se vlasů. „Pak jsem se vrátila k autu... a ty pitomý klíčky byly pryč! Tak jsem se postupně vrátila k Rennymu, do kavárny i do lékárny, ale nejsou *nikde!* A teď prošvihnu tu schůzku!“ Do hlasu se jí vrací tíseň. Očima znovu zabloudí k hodinám. Pro něj se čas vleče; pro ni letí jako splašený. To je holt ten rozdíl mezi lidmi, pomyslí si Pete. Přinejmenším jeden z rozdílů.

„Nebojte se,“ snaží se ji uklidnit. „Dobře mě poslouchajte. Zajdeme ještě jednou do lékárny, společně, a pořádně to tam prohledáme.“

„Nejsou tam! Dívala jsem se do všech uliček, na regál, odkud jsem si brala ten aspirin, ptala jsem se té slečny u pultu –“

„Ničemu neuškodí, když se přesvědčíme ještě jednou,“ zarazí ji Pete. Nasměruje ji ke dveřím a dlaní jí zlehka zatlačí do kříže, aby ji přiměl k chůzi. Líbí se mu vůně jejího parfému a ještě víc se mu líbí její vlasy, jsou vážně nádherné. A když vypadají takhle pěkně za deště, jak by asi vypadaly na sluníčku?

„Ale můj klient –“

„Pořád máme čtyřicet minut,“ přeruší ji. „Teď po sezoně už jsou silnice prázdné, takže ve Fryeburgu můžete být za dvacet. Když ty klíčky do deseti minut nenajdeme, tak vás tam hodím sám.“

Nedůvěřivě na něj pohlédne.

On se obrátí k vedlejší kanceláři. „Dicku!“ zavolá. „Hej, Dickouši!“

Dick Macdonald zvedne hlavu od haldy účtů.

„Dosvědč prosím tě tadyhle dámě, že kdyby na to přišlo, nemusí se bát vlézt se mnou do auta.“

„Jistě, s ním se vám nic nestane, mladá paní,“ přisvědčí Dick. „Není to sexuální maniak ani pirát silnic. Jen do vás bude hučet, ať koupíte nový fáro.“

„To u mě asi nepochodíte,“ řekne ona Petovi a nepatrně se usměje. „Ale šanci vám dám.“

„Když tak mi ber telefon, jo, Dicku?“ poprosí Pete.

„To bude fakt fuška. V tomhle počasí aby člověk odháněl zákazníky holí.“

Pete s brunetkou – Trish – vyjdou ven, přejdou vedlejší ulici a po několika patnácti metrech dorazí na hlavní. Bridgtonská lékárna je hned druhá budova po levé straně. Mrhnutí zhoustlo; už se dá skoro mluvit o dešti. Trish si přes hlavu přehodí nový šátek a pohlédne na Peta, který vyrazil prostovlasý. „Celý promoknete.“

„Já jsem ze severu,“ uklidní ji. „Trocha deště mě nerozhodí.“

„Vážně si myslíte, že je najdete?“

Pete pokrčí rameny. „Možná. Na hledání věcí jsem odborník. Už odmala.“

„Vy víte něco, co já ne?“ zajímá se ona.

Žádné kravál, žádný hraní, napadne ho. Víť asi tolik, dámo.

„Kdepak,“ odpoví. „Zatím ne.“

Vejdou do lékárny a nade dveřmi se rozcinká zvonek. Dívka za pultem zvedne hlavu od časopisu. V půl čtvrté deštivého pozdně zářijového odpoledne je lékárna prázdná. Jsou tu jen oni tři a pan Diller za pultem s léky na předpis.

„Ahoj, Pete,“ pozdraví lékárnice.

„Čau, Cathy, jak se vede?“

„Vždyť víš sám – hrozně se to vleče.“ Pak se obrátí k brunetce. „Je mi líto, mladá paní, dívala jsem se ještě jednou, ale nenašla jsem je.“

„To nevadí,“ odpoví Trish s chabým úsměvem. „Tehle gentleman se nabídl, že mě na tu schůzku doveze.“

„Jo, Pete je v pohodě,“ prohlásí Cathy, „i když s tím *gentlemanem* bych to radši nepřeháněla.“

„Měla by sis dávat pozor na jazyk, kočičko,“ usadí ji s úsměvem Pete. „Nebo začnu chodit ke konkurenci do Naples.“ Potom mrkne nahoru na hodiny. Teď už i pro něj uhání čas mnohem rychleji. Bezva, příjemná změna.

Obrátí se zpátky k Trish. „Tak nejdřív jste přišla sem.“

Pro aspirin.“

„Přesně tak. Vzala jsem si lahvičku Anacinu. Pak jsem měla ještě chvíli čas, tak jsem –“

„Já vím, zaskočila na kafe vedle k Christie a nakonec přes ulici k Rennymu.“

„Ano.“

„Nezapila jste doufám ten aspirin horkým kafem?“

„Ne, mám v autě láhev vody.“ Ukáže oknem ven na zeleného Forda Tauruse. „Takže jsem nejdřív zašla tam. Ale na sedadlo už jsem se dívala taky, pane? Pete. I do zapalování.“ Netrpělivě se na něj podívá, jako by říkala: *Je mi jasné, co si myslíš: potrhlá husa.*

„Ještě jednu otázku,“ pokračuje Pete. „Když vám ty klíčky najdu, zajdete se mnou na večeři? Počkal bych na vás u Západních doků. Je to na cestě mezi –“

„Já vím, kde jsou Západní doky,“ opáčí ona. Navzdory svému nesnázím se tváří pobaveně. Cathy za pultem už se ani nesnaží předstírat, že si čte časopis. Tohle je mnohem lepší než celá červená knihovna. „Ale kde berete jistotu, že nejsem třeba vdaná?“

„Nemáte snubní prstýnek,“ odpoví okamžitě Pete, přestože se jí zatím vůbec nepodíval na ruce – přinejmenším ne nějak podrobněji. „Kromě toho jsem mluvil jen o smažených škeblích, zelném salátu a jahodovém dortu, ne o celoživotních závazcích.“

Trish se podívá na hodiny. „Pete... pane Moore... bohužel momentálně vůbec nemám náladu na flirtování. Když budete tak laskavý a svezete mě, ráda s vámi na tu večeři zajdu. Ale –“

„To mi úplně stačí,“ zarazí ji. „Ale myslím, že pojedete vlastním autem, takže na vás počkám až tam. Hodí se vám půl šesté?“

„Klidně, hodí, ale –“

„V pořádku.“ Pete je šťastný. Což je fajn; být šťastný je fajn. V posledních letech se mu tenhle pocit většinu času obloukem vyhýbal, sám netuší proč. Je to těmi dlouhými pijáckými večery po hospodách podél třístadvojky mezi Bridgtonem a North Conwayem? Možná, ale není za tím něco víc? Možná je, ale teď nemá čas nad tím hloubat. Ta dáma potřebuje stihnout schůzku. Když ji stihne a prodá ten dům, kdo ví, co všechno by to Petovi mohlo vynést? A i kdyby mu to nic nevyneslo, stejně jí dokáže pomoci. Cítí to.

„Teď se budu chovat trochu divně, ale nedělejte si starosti, ano? Je to jen takový trik, jako když si položíte prst pod nos, abyste zadržela kýchnutí, nebo když si poklepete na čelo, abyste si vzpomněla na něčí jméno. Chápete?“

„Jistě, aspoň myslím,“ odpoví zmateně Trish.

Pete zavře oči, zvedne si před obličej volně sevřenou pěst a vystrčí ukazováček. Začne jím pomalu kývat sem a tam. Trish se ohlédne na Cathy za pultem. Ta jen pokrčí rameny, jako by říkala: *Kdo ví?*

„Pane Moore?“ Je slyšet, že je z toho nesvá. „Pane Moore, možná bych spíš měla –“

Pete otevře oči, zhluboka se nadechne a spustí ruku.

Obrátí hlavu ke dveřím.

„Dobře,“ pronese. „Vešla jste?“ Pomalu otáčí hlavou, jako by ji sledoval přicházet. „Zamířila jste přímo k pultu...“ Pete na něj upře zrak. „Nejspíš jste se zeptala: ‚Ve kterém regálu najdu aspirin?‘ Něco takového.“

„Ano, chtěla jsem –“

„Ale taky jste si tu něco koupila.“ Vidí to na polici se sladkostmi, jasně žlutou skvrnu, která trochu připomíná otisk dlaně. „Snickers?“

„Twix.“ Vykulí na něj hnědé oči. „Jak to víte?“

„Vzala jste si Twix a pak jste si došla pro aspirin...“ Pete pohlédne do uličky mezi regály. „Nakonec jste zaplatila a odešla... pojďme na minutku ven. Měj se, Cathy.“

Cathy jen přikývne, oněmělá úžasem.

Pete vyjde ze dveří, vůbec nevnímá zacinkání zvonku, nevnímá déšť, ve který se mezitím proměnilo mrholení. Žlutá ho vede po chodníku, ale pomalu začíná blednout. Déšť ji smývá. Přesto ji pořád vidí a má z toho radost. Má radost i z toho vnitřního cvaknutí. Bezva. Tak zase jednou nit. Už hodně dlouho ji neviděl takhle jasně.

„Zpátky k autu,“ zamumlá si víceméně jen sám pro sebe.

„Zpátky pro vodu, abyste měla čím zapít ten aspirin...“

Zvolna dojde po chodníku až k fordce. Trish se mu drží v patách, v očích je jí vidět rostoucí znepokojení. Skoro strach.

„Otevřela jste dveře. Držela jste kabelku... klíčky... aspirin... Twix... s tím vším jste žonglovala z ruky do ruky... a právě tehdy...“

Skloní se, ponoří celou dlaň do vody, která proudí žlabem podél okraje vozovky, a cosi vyloví. S gestem varietního kouzelníka otevře dlaň. Ve světle pošmourného dne se zalesknou stříbrné klíčky.

„... jste je upustila.“

Trish se v první chvíli neodvažuje po nich natáhnout. Jen na něj zírá, jako kdyby jí právě předvedl opravdové kouzlo (nebo spíš černou magii).

„No tak,“ vyzve ji a úsměv mu trochu povadne. „Vemte si je. Zas takové čáry to přece nebyly. Z větší části prostá dedukce. Tyhle věci mi jdou. Až se

jednou ztratíte, měla byste mě mít s sebou v autě. Dokážu se vymotat úplně ze všeho.“

Trish si vezme klíčky. Rychle se po nich natáhne a dává si pozor, aby se při tom nedotkla jeho prstů. Pete rázem ví, že s ním na večeři nepůjde. Na tohle nepotřebuje žádný zvláštní dar – stačí se jí podívat do očí, ze kterých vyzařuje spíš hrůza než vděk.

„Díky... mockrát děkuju,“ vypraví ze sebe Trish. Najednou si dává bedlivý pozor, jak jsou daleko od sebe, a zjevně si ho nehodlá pustit příliš k tělu.

„Za málo. Hlavně nezapomeňte: v půl šesté u Západních doků. Nejlepší smažené škeble široko daleko.“ Nevzdává se naděje. Občas se musíte držet i nadějí, kterým v duchu sami nevěříte. A přestože už se necítí tak šťastný jako před chvílí, něco v něm přece jen zůstalo; viděl nit, a to mu vždycky zlepšil náladu. Je to jen prostinký trik, ale člověka potěší, že o něj ještě nepřišel.

„V půl šesté,“ zopakuje Trish, ale když nasedá do auta, ohlédne se na něj jako na psa, který by ji mohl ošklivě pokousat, kdyby se utrhł z vodítka. Je vážně šťastná, že do Fryeburgu pojedje sama. Ani na tohle Pete nepotřebuje umět číst myšlenky.

Stojí v dešti a sleduje, jak Trish couvá ze šikmého parkovacího místa, a když se rozjede pryč, zamává jí, jak už spokojení prodavači aut za odjíždějícími vozidly mávají. Ona na oplátku jen nepatrně pohne prsty, a když Pete navečer dorazí k Západním dokům (pro všechny případy už ve čtvrt na šest, dochvilnost nade vše), ona tam samozřejmě není a není tam ani o hodinu později. Pete se přesto nějakou dobu zdrží, sedí u baru, popijí pivo a sleduje provoz na třistadvojce. Asi v pět čtyřicet má pocit, že zahlédl, jak se bez zpomalení přehnal kolem, v dešti, ze kterého už je teď pořádný liják – zelená fordka s matnou žlutou svatozáří, která se však v šedivém podvečeru okamžitě vytratí.

Stejný sračky, další den, pomyslí si, ale všechna radost už je pryč, na její místo se vrátil smutek a Pete má pocit, že si ho snad i zaslouží, je to odplata za jistou ne tak docela zapomenutou zradu. Zapálí si cigaretu – jako kluk si často hrál na to, že kouří, ale dneska už nic předstírat nemusí – a objedná si další pivo.

Milt mu ho donese, ale neodpustí si poznámku: „Měl bys to taky něčím zajíst, Pete.“

A tak si Pete poručí talíř smažených škeblí s tatarkou, a než vypije další dvě piva, dokonce jich pár i sní. Pak se zvedne, aby se přesunul do jiné putyky, kde ho nebudou znát tak dobře, ale ještě předtím zkusí zavolat Jonesymu do Massachusetts. Jenže Jonesy s Carlou si dneska večer výjimečně vyrazili ven, takže mu telefon zvedne slečna, co jim hlídá děti, a zeptá se, jestli má něco vzkázat.

Pete už málem odmítne, ale pak ho něco napadne. „Jen mu řekněte, že volal Pete. Řekněte mu, že vzkazuju: SSDD.“

„S... S... D... D.“ Dívka si to pro jistotu запиše. „Bude vědět, co –“

„Jistě,“ přisvědčí Pete, „určitě bude vědět.“

O půlnoci sedí opilý v nějakém novohampshirském lokálu, Pod Lípou, nebo možná Pod Pípou, a vykládá nějaké mladé žábě, která je stejně namol jako on, jak kdysi fakticky věřil, že jednou bude prvním člověkem na Marsu, a přestože ta holka pořád přikyvuje a opakuje jo-jo-jo, Pete má dojem, že stejně myslí jenom na to, jak by do sebe před zavíračkou ráda kopl ještě jednoho panáka kávové brandy. A nijak mu to nevadí. Je to tak v pořádku. Zítřka se sice probudí s kocovinou, ale i tak půjde do práce a možná prodá nějaké auto, a možná taky ne, ale život tak jako tak poběží dál. Možná prodá toho fialového thunderbirda, pa, miláčku, ať jsou na tebe hodní. Kdysi bylo všechno jinak, ale ty časy už jsou nenávratně pryč. A člověk se s tím nějak srovná; pro chlapa jako on stejně platí jediná zásada: SSDD. No a co? Člověk vyroste, dospěje a musí si holt zvyknout, že život pro něj přichystal mnohem míň, než v kolik doufal; že automat na sny na sobě má velkou ceduli s nápisem MIMO PROVOZ.

V listopadu pojede s kamarády na lov, takže se přece jen má na co těšit... na tohle a možná i na to, jak ho tahle opilá žába s rozmazanou rtěnkou venku v jeho autě pěkně postaru vykouří. Kdyby chtěl víc, jen by si koledoval o srdcebol.

Sny jsou pro děti.

1998: Henry léčí gaučáře

V pokoji je šero. Když Henry čeká pacienta, má tu vždycky šero. Málokterý z pacientů si toho všimne, což Henryho fascinuje. Vysvětluje si to tím, že mají obyčejně tak ponuré myšlenky, že okolní šero ani nedokážou

vnímat. Nejčastěji k němu chodí neurotici (*Je jich jako hub po dešti*, řekl jednou Jonesymu, když spolu byli, ha ha, po dešti na houbách) a Henry dospěl k závěru – vědecky zcela nepodloženému –, že problémy jeho pacientů fungují jako jakýsi polarizační štít, který je odděluje od zbytku světa. S tím, jak se prohlubuje neuróza, prohlubuje se zároveň i vnitřní temnota. Většinou ke svým pacientům cítí určitou otažitou náklonnost. Někdy mu je jich líto. Jen pár z nich v něm probouzí netrpělivost. K nim patří i Barry Newman.

Když pacienti přijdou do Henryho ordinace poprvé, ocitnou se před volbou, kterou sami obyčejně vůbec nepostřehnou. Spatří před sebou příjemný (i když trochu tmavý) pokoj s krbem po levé straně. V krbu plápolá klasické nehasnoucí poleno, ocel maskovaná jako březové dřevo umně zakrývající čtyři plynové hořáky. Vedle krbu stojí ušák, ve kterém vždycy sedí Henry, pod prvotřídní reprodukcí Van Goghových *Slunečnic*. (Henry občas přesvědčuje kolegy, že každý psychiatr by měl mít v ordinaci alespoň jednoho Van Gogha.) Na opačné straně pokoje stojí klubovka a gauč. Henry je vždycy zvědavý, kam se jeho nový pacient posadí. Z bohatých zkušeností ví, že co si pacient vybere poprvé, u toho většinou vydrží i při dalších sezeních. Dala by se o tom napsat studie. Určitě dala, jenže by nejdřív potřeboval formulovat nějaké závěry. Navíc zjišťuje, že o studie a články v odborných časopisech i o sjezdy a semináře má poslední dobou čím dál menší zájem. Dřív pro něj znamenaly hodně, ale spousta věcí se změnila. Míň spí, míň jí a taky se míň směje. Temnota vstoupila i do jeho vlastního života – přes ten polarizační filtr – a Henry zjišťuje, že mu to vlastně ani moc nevadí.

Prostě jen žije v šeru.

Barry Newman byl od začátku gaučař, ale v jeho případě si Henry ani na okamžik nenamlouval, že by to mohlo mít něco společného s jeho duševním stavem. Gauč je pro Barryho prostě pohodlnější, i když mu Henry po těch společně strávených padesáti minutách často musí podávat ruku, aby se Barry vydrápal na nohy. Barry Newman měří metr sedmdesát a váží sto devadesát kilo. Není divu, že má slabost pro gauče.

Sezení s Barrym Newmanem se obyčejně omezují na dlouhé, jednotvárné výčty gastronomických dobrodružství uplynulého týdne. Ne že by byl Barry nějak zvlášť velký gurmán, to vůbec ne, spíš naopak. Barry zhltně prakticky všechno, co zabloudí na jeho oběžnou dráhu. Je to živá drtička

potravin. Navíc má, přinejmenším v tomhle směru, absolutní paměť. Barry Newman a jídlo, to je totéž jako Henryho starý kamarád Pete a zeměpis.

Henry už se ani nesnaží tahat ho od jednotlivých stromů a ukazovat mu les. Zčásti proto, že Barry dobromyslně, ale nesmlouvavě odmítá bavit se o čemkoli, co nesouvisí s jídlem; zčásti proto, že je Henrymu nesympatický, vždycky byl a vždycky bude. Barryho rodiče jsou po smrti. Táta zemřel, když bylo Barrymu šestnáct, máma, když mu bylo dvaadvacet. Zanechali po sobě slušný majetek, ale Barry se ho až do třiceti nesmí dotknout. A ve třiceti ho dostane pouze pod podmínkou, že bude pokračovat v terapii. Jinak zůstane majetek ve správě úřadů, dokud nebude Barrymu padesát.

Henry pochybuje, že se Barry té padesátky dočká.

Krevní tlak (jak se Henrymu jednou pochlubil) má sto devadesát na sto čtyřicet.

Celkovou hladinu cholesterolu má na dvě stě devadesáti; je to lipidový zlatý důl.

Jsem chodící mrtvice, jsem chodící infarkt, svěřil se Henrymu a řekl to cynicky veselým tónem člověka, který se nebojí pohlédnout tvrdě, chladně pravdě do očí, protože je v duchu nezvratně přesvědčený, že jeho podobný konec potkat nemůže, jeho ne, kdepak, jeho ne.

„Na oběd jsem se stavil v Burger Kingovi a dal jsem si dvojitý extra-menu,“ vypráví právě teď. „Vážně ho zbožňuju, protože ten sejra tam úplně teče.“ Masité rty – překvapivě malé rty na tak mohutného člověka; připomínají hubu kapra – se sevřou a trochu se zachvějí, jako by se na jazyku právě rozplýval ten fantastický rozteklý sýr. „Taky jsem si dal šejk a cestou domů jsem do sebe hodil ještě dvě mallomarsky. Pak jsem si chvíli dáchnul, a hned jak jsem vstal, šoupl jsem do mikrovlnky balíček mražených vafelí. ‚Vafle značky Eggo posílí vám ego!‘“ vykřikne a rozesměje se. Je to smích člověka, kterému právě vytanula na mysli příjemná vzpomínka – pohled na západ slunce, dotek pevných ženských ňader přes tenkou hedvábnou košilku (ne že by Barry, aspoň podle Henryho odhadu, někdy něco takového zažil) nebo akumulované teplo plážového písku.

„Většina lidí si dělá vafle v toustovači,“ pokračuje Barry, „ale podle mě jsou potom moc křehký. Z mikrovlnky jsou pěkně horký, a přitom měkký. Horký... a měkký.“ Olízne si kapří rtíky. „Měl jsem trochu výčitky, že jsem spořádal celej balíček.“